Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1880. 30te Aargang.

Pionersdagen.

Den 33te Aarsfest. — Stor Jubel og Højtidelighed.

(Fra «Deseret News.»)

Den 33te Aarsfest til Erindring om Pionerernes Ankomst til Saltsødalen blev fejret paa en højtidelig Maade i Salt Lake City den 24de Juli 1880. Det var en sand Højtidsdag; de forskjellige Jærnbanetog bragte en meget stor Mængde Besøgende til Staden fra næsten alle Dele af Territoriet; Butikkerne vare lukkede, al Forretning standset og Folket begyndte allerede paa den tidlige Morgenstund at forsamle sig for at ære og fejre den mindeværdige Dag, paa hvilken vore agtværdige Pionerer for 33 Aar siden holdt deres Indtog i den den Gang øde og uindbydende Saltsødal, efter en lang og eventyrlig Rejse. De offentlige Bygninger samt mange af Butikkerne og de private Huse vare prydede med Flag, og det smukke amerikanske Banner med dets Stjerner og Striber saas at vaje stolt og majestætisk i alle Retninger; ogsaa Gaderne fremviste allerede tidlig om Morgenen et smukt Billede paa Liv og Travlhed. Søndagsskolerne mødte i deres respektive Skolebygninger og marscherede i tilbørlig Orden til de bestemte Steder, hvor Børnene kunde se Processionen passere forbi, og de forskjellige Underafdelinger af det uhyre Pragtoptog mødte til bestemt Tid paa de dem forud betegnede Pladser, hvor de modtoges af Dagens Marskalker og deres Medhjælpere. Uagtet den uhyre Folkemængde, som opfyldte de brede Gader, herskede den bedste Orden; godt Humør, Taknemmelighed til Gud, Agtelse for Tilfældets Højtidelighed, samt den Kjærlighed, Fred og Harmoni, som er saa karakteristisk for Utahs Indbyggere, tempererede og styrede Begejstringen og det Udbrud af Følelser, der paa en ganske naturlig Maade giver sig tilkjende ved slige Lejligheder. Vejret var særdeles yndigt, Luften ren og klar, Varmen passende, og en let Luftning gjorde Atmosfæren mild, sund og behagelig. Stadens Brandvæsen havde neddæmpet Støvet paa de Gader, ad hvilke Processionen skulde passere, ved

at overrisle dem med Vand, og enhver Ting bevægede sig til sin rette Plads ligesom de velordnede Dele af et fuldstændigt Maskineri.

Den store Procession.

Ifølge forudgaaende Bekjendtgjørelse begyndte Processionen at danne sig Kl. 8 om Morgenen og omtrent en Time senere begyndte den at bevæge sig fremad. Fortroppen rykkede ud fra Hjørnet af Second Vest og First South Street efter givet Signal af Pionerernes Hornblæser, Chas. M. Evans, og bevægede sig østpaa, efterfulgt af hele den store og prægtige Procession, der var over tre engelske Mile lang. Den drog først igjennem First South Street østpaa til Seventh East Street, hvor den vendte og gik tilbage til Third East Street, ad hvilken den drejede nord til South Temple Street, som man fulgte vest til Tabernaklet. Først i Processionen saas i fem Vogne de endnu levende Pionerer fra 1847. I den første Vogn, som var forspændt med otte Heste, sad Wilford Woodruff, Orson Pratt, C. C. Rich, Erastus Snow, A. Carrington, Joseph Young, John Brown, Thomas Bullock, H. K. Whitney, Aaron Farr, Zebedee Coltrin, T. O. Angel og Thomas Grover. Foran tilhest rede Jacob Weiter og John Pack; sidstnævnte var iblandt de første, som naaede Dalen i 1847 for at bryde Vejen for Hovedstyrken, som fulgte efter.

Et Portræt af afdøde Præsident Brigham Young fremvistes paa begge Sider af den første Vogn med Inskriptionen: „Gaaet foran os" paa den ene Side og „Fraværende, men ikke forglemt" paa den anden. Oven over det saas Pionerernes gamle Banner, hvorpaa alle deres Navne findes nedskrevne, samt et Billede af Profeten Joseph Smith, blæsende i en Trompet. Fra samme Vogn vajede de Forenede Staters Flag. De øvrige af Pionererne fulgte umiddelbart efter i andre Vogne.

Kaptejn Beesleys Fløjte- og Trommemusikkorps var det næste i Rækken, hvorefter fulgte de endnu levende Medlemmer af Zions Lejr. Mormon-Bataillonens Medlemmer, iførte deres forældede og lasede Uniformer, med deres forslidte men ærede gamle Flag vajende over deres Hoveder, fulgte dernæst. Efter dem kom en Vogn med Damer, der bar et Banner, hvorpaa fandtes følgende Inskription: „Vi repræsentere Mormon-Batallionens Kvinder."

I to derefter følgende Kareter, den ene forspændt med fire sorte Heste og den anden trukken af to Heste, sad Præsident John Taylor, Apostlene George Q. Cannon, Brigham Young og Joseph F. Smith, Raadgiver Daniel H. Wells samt Sekretær L. J. Nuttall. I Kareter bagefter dem fulgte Præsidentskabet for de Halvfjerds og Biskop Edward Hunter med sine Raadgivere.

„Minutmændene", anførte af Oberst H. P. Kimball, kom næst efter dem tilhest; de bar et Banner, hvorpaa saas Ordene „Vagten" og „Altid færdige."

Det næste i Rækken var „Union Glee Club" (en Sangforening) i en Omnibus, og Croxalls Musikkorps til Fods. Dagens Hovedkomite kjørte derefter i en Karet og næst efter dem var Præsidentskaberne for flere af Zions Staver, efterfulgt af Højraadene, Højpræsterne, de Halvfjerds, Ældsterne, Biskopperne, Præsterne, Lærerne og Diakonerne; enhver af disse Afdelinger bar passende Bannere; det Aaronske Præstedømme bar saaledes et, hvorpaa stod Johannes den Døbers Ord, som han udtalte, da han ordinerede Joseph og Oliver: „Dette Præstedømme skal aldrig blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sønner atter frembære Offer for Herren

i Retfærdighed." I Midten af disse Kvorum'er, der marscherede til Fods, var 10de Wards Musikkorps.

De kvindelige Hjælpeforeninger, som repræsenteredes af Søstrene Eliza R. Snow, Elizabeth A. Whitney, Zina D. Young, Sarah M. Kimball, M. J. Horne, Elizabeth Howard, B. W. Smith, S. M. Heywood, Minerva Snow, R. M. Wilcox og Andre fulgte dernæst i tre Kareter; de medførte et prægtigt hvidt Banner af Silke; næst efter dem kom 7de Wards Søndagsskoles Fløjte- og Trommemusikkorps.

Det næste i den lange Række var tre store Vogne, i hvilke vare Repræsentanter af Jordens forskjellige Lande, en Mand og en Kvinde for hvert Land; Kvinderne holdt Skjolde og sin Nations Flag og Navn i Haanden. 25 Nationaliteter bleve ialt repræsenterede, nemlig: de Forenede Staters, de amerikanske Indianeres, Kanada, Hawaii, Holland, Tyskland, Frankrig, Spanien, Svejts, Italien, Sydafrika, Sverige, Danmark, Norge, Island, Slesvig-Holsten, Rusland, gamle Britannien, England, Irland, Skotland, Wales, Øen Man, brittisk Indien og Australien. Paa en af Vognene var et Banner, hvorpaa følgende Ord stode skrevne: „Jeg vil samle Eder fra alle Nationer", „Republikken har gjort os alle til een Nation" og andre passende Tankesprog.

Søndagsskolerne repræsenteredes af 35 Børn, valgte fra de forskjellige Wards i Salt Lake Stav; de kjørte i en smuk og smagfuld prydet Pragtvogn og medførte Bannere med Inskriptionerne: „Zion gror" og „Vi ere 33,000 stærke."

Næst efter Søndagsskolerne rede 24 Par unge Damer og Herrer, fremstillende Dagen i Maaneden, som højtideligholdtes. Damerne, i deres lysgule Ridedragter og med deres hvide Silkehatte og hvide Fjer, og de unge Herrer, i deres sorte Paaklædninger, hvide Halsbaand og hvide Handsker, fremviste et smukt og interessant Skue. Foran red en Mand, som bar en Fane, hvorpaa stod skrevet: „Den 24de Juli 1847—1880" og „Guds Gaver til Pionererne".

Undervisningen repræsenteredes af fem Damer, der kjørte i en elegant og vel udstyret Pragtvogn og forestillede hver sin Afdeling, nemlig: Religion, Historie, Geografi, Videnskab og Kunst. Religion (Miss Priscilla Jennings) sad paa et ophøjet Sæde midt i Vognen; hendes Paaklædning var aldeles hvid og hun havde en Sølvstjerne i Panden; hun hvilede sin Arm paa en Bibel og holdt et Palmeblad i den ene Haand. Historie (Miss Talula Young) var iført en gylden Dragt og indtog en Plads i Vognens ene Hjørne, omringet af Bøger og Pergamentruller, og havde en Pen i Haanden. I det modsatte Hjørne sad Geografi (Miss Fanny Little) klædt i Grønt med en stor Globus ved hendes Fødder. Videnskaben (Miss Josephine Beatie) og Kunst (Miss Louie Wells) benyttede de to andre Hjørner; førstnævnte var iført en blaa Dragt, holdt et Teleskop i Haanden og var omringet af andre videnskabelige Instrumenter; sidstnævntes Dragt var rosenfarvet, og omkring hende fandtes en Palet, et Staffeli, en Billedfigur, en Lyre osv. Paa Vognen vare ogsaa fire Børn, af hvilke to læste i en Billedbog og de to andre studerede Naturhistorie og Botanik Denne Pragtvogn var en af de smukkeste i hele den lange Række. Bagefter den kom Kareter, i hvilke kjørte en Del mindre Børn, der holdt Bøger og Landkort i Hænderne samt Inskriptionerne: „Vore Skoler" og „Vejen til Storhed". Skoleforstandere og Lærere samt Komiteen for Undervisningsafdelin-

gen fulgte efter i lette Kjøretøjer. Oven over dem saas Bannere med følgende Mottoer: „Et frit Folk maa være et oplyst Folk" og „Vor Nations Lykke beror paa dens Børns Opdragelse".

En Karet, hvori flere Redaktører befandt sig, fulgte dernæst. C. W. Penrose repræsenterede »Deseret News«, Mrs. E. B. Wells »Womens Exponent«, G. C. Lambert »Juvenile Instructor«, John C. Graham »Enquirer«, og Geo. G. Taylor »Ogden Junction«; de medførte et Banner, hvorpaa saas Billedet af en Hurtigpresse og en Glorie samt Paaskriften: „Pressen, Kundskabens Magnet, Lysets Udbreder, Rettens Forkæmper".

Den dramatiske Kunst fremstilledes paa en smuk og interessant Maade ved en meget elegant og smagfuld udstyret Pragtvogn, i hvilken adskillige Personer, der forestillede Naturen samt Scenens rette Mission og Nytte, havde Sæde. Vognen blev trukken af sex Heste, af hvilke de forreste ledtes af Gjøglere og de andre af Tyrkere og Arabere, medens Stridsmænd i Harnisk gik ved Hjørnerne af Vognen. Triumfvognens Hoveddel bestod af en prægtig Pavillion med en gothisk Tronhimmel, der hvilede paa Marmorsøjler og var prydet paa Toppen med en Byste af Shakespeare. Det Hele var smukt malet og draperet og gav en meget god Fremstilling af Scenen, naar Tæppet er oppe. I Midten af Vognen paa et ophøjet Sæde sad en Dame (Miss Nellie Colebrook), der forestillede Scenen; hun havde et Spejl i Haanden, som hun holdt frem mod Naturen, medens der ved de fire Hjørner af Forhøjningen sad Tragedie, Komedie, Historie og Musik. Den første, en Dame (Miss Carrie Coggeswell), var klædt i en sort Dragt og holdt i den ene Haand en Dolk og i den anden et Giftbæger. Den anden var ogsaa en Dame (Miss Nida Colebrook) i en lyseblaa Klædning med en grotesk Maske i Haanden; den tredie var en gammel Mand (Hr. H. Horsley), holdende en Bog, og den sidste (Hr. T. Manning), der var klædt som Appollo, holdt den fabelagtige Lyre. Omkring alle disse dansede et Antal smaa Ellepiger med Vinge paa Skuldrene og Tryllestave i Hænderne. Denne Triumfvogn var den smukkeste i hele Processionen og efterfulgtes af en Mængde Skuespillere, først Medlemmer af Deserets gamle dramatiske Forening og dernæst den nylig oprettede Hjemmedramatiske Klub. Begge havde sine Bannere og det sidste i Særdeleshed var meget smukt.

Pilgrimfædrenes Landgang paa Plymonth Rock i Aaret 1620 repræsenteredes paa en stor Tableau Pragtvogn; Personerne, som fremstillede denne højst vigtige Begivenhed, vare klædte i hin Tids besynderlige Klædedragt; paa Befordringen var fastgjort et stort Maleri af Skibet „Mayflower" og paa Fordelen af Platformen laa et Stykke af Stenklippen, paa hvilken Fædrene landede. Fremstillingen var meget skjøn og vellykket og Mange ansaa den for at være endnu smukkere end den dramatiske Pragtvogn. Ogden Hornmusikkorps, under Kapt. Fowlers Ledelse, fulgte efter.

De unge Mænds Foreninger marscherede i en samlet Styrke, 1100 Mand stærk, anførte af en ung Mand paa en stor og anseelig Hest; han bar deres Flag, der maaske var det allersmukkeste i hele Processionen. Det var af hvidt Silke, pyntet med blaa og gule Baand, og havde følgende Mottoer: „Guds Herlighed er Forstand", „Y. M. M. I. A." (Unge Mænds gjensidige Uddannelsesforeninger) og „Vor Styrke er 10,000". 500 unge Mænd fra Salt Lake County marscherede forrest i Rækken; derefter fulgte 150 fra Davis, 300 fra Weber,

50 fra Box Elder, 40 fra Morgan, 30 fra Tooele og 30 fra andre Countier. Foran marscherede Embedsmændene fra de forskjellige Zions Staver; Foreningerne havde tilsammen over 60 Bannere.

De unge Damers Foreninger benyttede tre Kareter, i hvilke deres Territorial- og Stavs-Præsidentinder samt andre ledende Damer havde Plads. De bare et stort blaat Banner, hvorpaa saas Inskriptionen: „Y. L. M. I. A." (Unge Damers gjensidige Uddannelsesforeninger) og de to Sætninger: „Forbedring er vort Valgsprog, Fuldkommenhed vort Maal."

Næst efter disse kom en Karet med Territorial- og Stavsembedsmændene for Børnenes Foreninger. Et af de mest tiltalende og behageligste Syn i hele Rækken var Børneforeningernes Pragtvogn. 42 Børn — 21 Drenge og det samme Antal Piger — som repræsenterede Stadens 21 Wards og som alle vare klædte i Hvidt, havde Sæde i Slæden „Julia Dean", der var sat paa Hjul og smukt prydet. Den blev trukken af sex hvide Heste, og oven over paa en høj Mast var et hvidt Banner, hvorpaa stod skrevet: „Børnenes Foreninger" og „Guds Rige hører Saadanne til." Over Børnenes Hoveder var anbragt en Tronhimmel for at beskytte dem mod Solen. Foran paa hver sin Side af Kusken var opstillet to smaa Trænymfer i siddende Tilstand, holdende en Silketømme, der var fastgjort ved Svanernes Hoveder paa Slæden, og bagpaa stode to smaa Sømænd med Reb i Hænderne, hvormed de opretholdt Solsejlet og Banneret. Denne smukke Fremstilling kan tilskrives Børneforeningernes Præsident, Søster Ellen S. Clawsons Opfindelsesevne, Smag og Arbejde, assisteret af sin Mand, Hr. H. B. Clawson.

Fortidens „Pony Express" (Ridende Post) repræsenteredes af adskillige Ryttere med et Banner, hvorpaa „1860 og 1861 — Fra Missourifloden til San Francisco i syv Dage og syv Timer" var skrevet. Den bageste i Gruppen var en Yngling paa et dovent Æsel, som burde have baaret et Banner med Indskriften: Fra Missourifloden til San Francisco i syv Aar og syv Maaneder.

Dernæst fulgte en Vogn, hvorpaa Telegrafvæsenet fremstilledes. Stænger vare anbragte i Hjørnerne og spændte med Telegraftraade, der vare forbundne med Apparater, hvilke brugtes af Telegrafister, medens Processionen bevægede sig fremad. Ogden Hornmusikkorps, under Kapt. Boyles Ledelse, var det næste i Rækken.

Agerdyrkningen repræsenteredes af flere Vogne, belæssede med Jordens Produkter, hvilke vare meget smagfuldt arrangerede. Forrest i Rækken saas Deseret Agerdyrknings- og Manufaktur-Selskabs Banner. Iblandt de talrige Mottoer var: „Maa Guds Velsignelse følge Ploven, Spaden og Mejersken." Salt Lake og Davis Countiers Frembringelser udmærkede sig mest. Havedyrkningsvognen var i Særdeleshed yndig og tiltalende. Derefter fulgte to hinanden modsatte Fremstillinger af Utah — som det var i 1847 og som det er i 1880. En Træhytte paa Hjul, trukken af fire Oxer, repræsenterede de første Bygninger, som opførtes i Territoriet; et Stykke Tøj i Stedet for Glas var anbragt i det lille Vindue og ligeledes et Stykke Tøj i Stedet for Dør. Nogle vilde Dyrs Skind laa paa Taget og andre vare sømmede fast paa Væggene. Husets Beboere vare paaklædte ligesom Utahs Grundlæggere i dets tidligste Tid, og Møblementet samt Omgivelserne vare simple. Derefter fulgte paa en anden Vogn en elegant Fremstilling af en af Nutidens større elegante Bygninger, fortrinlig udført, møbleret og forskjønnet. Det var

Tempelsnedkernes Arbejde og gjorde Komiteen stor Ære. Herefter fulgte Paysons Hornmusik, under Kapt. Claytons Ledelse.

Stenbrudsarbejderne og Stenhuggerne havde fire Vogne; den forreste af disse indeholdt Granitblokke og Arbejdere ifærd med at bore Huller i Stenene; den anden var belæsset med tilhugne Sten; den tredie med Stenhuggere i Arbejde og den fjerde med Marmor-Monumenter, Gravstene og Børn, der forestillede Blomsterstrøning paa de Hedengangnes Hvilesteder. Passende Mottoer vare smagfuldt anbragte paa alle Vognene; iblandt disse bemærkes: „Muskler i Arme og Marv i Ben fordres for Sprængning af saadanne Sten," „Til Minde om de ærede Døde, som faldt paa Vejen" osv. Bagefter marscherede Repræsentanter af ovennævnte Haandteringer, efterfulgt af Grantsville Hornmusikkorps.

Karetmagere og Smede i fuldt Arbejde var det næste i Rækken; de efterfulgtes af Møbelsnedkere og Tapetmagere i fem eller sex Vogne, der alle vare smukt udstyrede.

Bogtrykkernes, Bogbindernes, Skriftstøbernes og Papirfabrikanternes tre Vogne kom dernæst. Ovenpaa den første Vogn var anbragt en stor Ørn, og ligeledes saas Navnene «Deseret News», «Herald», «Times», «Instructor», «Farmer», „Bikuben", «Womens Exponent og «Contributor» samt Arbejdere fra de forskjellige Trykkerier, iblandt hvilke en Mand var ifærd med at sætte Typer. I samme Vogn var den første Presse, som i 1848 fandtes vest for Missourifloden, samt en lille Haandpresse i fuld Virksomhed med at trykke Programmer for den paafølgende Tjeneste i Tabernaklet. Ogsaa Bogtrykkernes „Djævel" var med; han var klædt i Rødt fra Top til Taa og havde Horn i Panden. En lang Vimpel bar Inskriptionen „Kunstens Bevarer." Foran var «News» Mottoet: „Sandhed og Frihed." I den næste Vogn fandtes Bogbindere og Skriftstøbere i fuld Virksomhed og paa den tredie Vogn vare Arbejderne fra Papirmøllen, ifærd med at sammenlægge og nedpakke Papir, som fabrikeredes paa Møllen. Denne Vogn bar Paaskriften: „Klude hævet til Kongeværdighed." Derefter kom Nephi Hornmusikkorps, anført af Kapt. Hawkins.

Garverne og Skomagerne havde ikke mindre end ni Vogne med, foruden et stort Antal Arbejdere, som fulgte efter. Det var noget af det Anseeligste, som forevistes. Paa den første Vogn fremstilledes Peltsetilberedningen, paa den anden fandtes Garversvende fra Zions ko-operative Garveri i fuld Virksomhed, paa den tredie Skomagere, ligeledes i fuldt Arbejde, og paa den fjerde repræsenteredes Brødrene Salomons Skofabrik. Derefter fulgte fire eller fem Vogne med en Repræsentation af Zions ko-operative Skotøjsfabrik, indbefattende Arbejdere af begge Kjøn, travlt beskjæftigede med at forfærdige Skotøj. Flere smukke Bannere med passende Mottoer prydede den heldige og vel udstyrede Afdeling, iblandt hvilke kunne nævnes: „Dalens Garveri," „Vi arbejde for Menneskeslægtens Saaler" osv.

Sadelmagerne vare de næste i Rækken; de benyttede en smuk udstyret Vogn med Arbejdsredskaber, Materialier, Bannere osv.

Herefter fulgte Malerne i deres særdeles udsmykkede Vogn, dragen af fire Oxer med forgyldte Horn. Vognen var smukt malet og bar flere humoristiske Indskrifter. Kunstens Gudinde var opstillet forrest i Vognen og var dekoreret med passende Mottoer, saasom: „Vi holde os til vore Farver," „Vort Formaal er at forskjønne" osv. osv. Ovenpaa var

anbragt en Palet saaledes, at den drejede sig for Vinden.

Blikkenslagernes Vogn eller David James' Butik paa Hjul fulgte herefter, belæsset med glimrende Bliktøj og et Antal Mænd, travlt beskjæftigede med at lave Blikkopper, som de kastede ud iblandt de talrige Tilskuere. Kaysville Hornmusikkorps, under Kaptejn J. Burts Ledelse, fulgte dem.

Slagterne benyttede den næste Vogn, efterfulgt af en Mangde Lærlinge i passende Paaklædning og udstyret med deres Forretnings Redskaber.

Bagernes og Konditorernes Udstyr fandtes paa de næstfølgende Vogne; den første var belæsset med Mel, Kager, Kandis osv. fra Arnolds Globe Bageri, og paa den anden fandtes en stor kegleformig Bryllupskage, syv Fod i Omkreds ved det nederste; den var bygget i Taarne og var meget smukt udstyret.

Det næste var en Repræsentation af Uld, baade løst og i Pakker, efterfulgt af Klædefabrikationen fra flere af Territoriets Fabrikker. En Væv og en Spolemaskine var i fuld Virksomhed.

Skræderne gik til Fods i et samlet Antal af omtrent 30 bagefter et smukt Banner. Zions ko-operative Fabrik for Tilvirkning af Overbuxer havde en Vogn med, der var aldeles skjult af denne Vare, som i alle Størrelser vajede lig Bannere fra Toppen af Vognen eller hængte som Smykker fra Hestenes Bidsler.

Dernæst kom Sæbefabrikanterne. Paa den forreste af to Vogne fremstillede Nicnde Wards Fabrik Behandlingsmaaden ved Tilvirkningen af Sæbe, og den bageste Vogn var belæsset med Henry Snells Sæbe i Kasser og Pakker; ovenpaa saas en stor automatisk Træfigur af en grinende Negerkone ifærd med at vaske Tøj, hvilket gav Anledning til en Del Munterhed saavel iblandt Tilskuerne som Deltagerne i Processionen. Herefter fulgte South Jordans Hornmusikkorps.

Mineralogi og Grubearbejde fremstilledes paa en udmærket Maade i fire Vogne. Fremgangsmaaden ved Tunnelers Boring samt ved forskjellige metallurgiske Foretagender forevistes efter en mindre Maalestok. Pascoes Kalkbrænderi fulgte derefter paa Hjul, hvor de forskjellige Bore- og Sprængningsarbejder m. m. fremvistes. Prøver paa Kul, Sølverts, Bullion, Salt, Svovl og forskjellige Slags Metaller fremvistes ogsaa under Opsyn af Professor Barfoot af Deseret Museum. Maskineriafdelingen repræsenteredes paa en prægtig Maade ved fire af Jærnbaneværkstederne udstyrede Vogne samt to andre, som Salt Lake Citys Støberi og Maskinfabrik havde belæsset med deres Gods. Den første indeholdt nemlig Dampkjedelarbejdere i fuld Virksomhed, en Smedie, en Støbemodel, Jærnbaneværkstedernes Snedkeri- og Vognafdeling samt forskjellige Slags Haandværkere i fuldt Arbejde. Salt Lake Citys Støberi medbragte ogsaa en Dampmaskine paa 15 Hestes Kraft, der var i Virksomhed hele Tiden medens man kjørte, samt alle Slags Maskinerier. Et stort Hjul, som holdtes i stadig Bevægelse, var anbragt paa den venstre Side af den anden Vogn.

Dernæst kom Gibsarbejdernes Vogn, paa hvilken fremvistes smukke Prøver paa Mursten, ildfast Ler, Gibs osv. Fort Herrimans Fløjte- og Trommemusikkorps fulgte herefter.

Det næste var en Postvogn, der repræsenterede de Forenede Staters Overlands Post, saaledes som den saae ud førend Nogen, undtagen enkelte ledende Hjærner, tænkte paa Jærnbaner i Utah.

Damernes industrielle Departement fulgte dernæst i en meget smuk og elegant udstyret Vogn, paa hvilken fandtes

Damer, beskjæftigede med Syning, Strikning, Hæklearbejde, Straaflætning osv. Deres fornemste Motto var: „Manden bygger, Kvinden forskjønner."

Silkefabrikationen fremstilledes paa en smuk og rosværdig Maade tilligemed dens Produkter og Midlerne, hvorved de tilvejebringes. Banneret var af tvundet Silkegarn af mange Farver og havde ingen Inskription.

Efter et prægtigt Guldbanner, hvorpaa Ordet „Handel" stod med store Bogstaver, fulgte en Del af Stadens ledende Kjøbmænd og Bankører i Kareter.

Dernæst kom flere Vogne med en hel Del Handelsbetjente fra Stadens ledende Handelshuse. Efter dem kom Olorenshaws Udstyr af Kurve paa to Vogne og dernæst en stor Pyramide af Koste samt et Læs Børster fra Deseret Børstefabrik. Skorstensfejerne med forskjellige Slags Værktøj vare de næste i Rækken; de efterfulgtes af et stort Læs Læderkufferter samt Bountiful Hornmusikkorps.

Salt Lake «Yacht Club» med en stor Jagt paa Hjul, der havde fuld Besætning ombord og var prydet med et Par hundrede Flag og Vimpler, saae meget smuk og interessant ud og dannede et prægtigt Finale til det storartede Optog.

(Forts.)

Døbefonten i Nauvoo Tempel.

Døbefonten i Nauvoo Tempel blev indviet den 8de Novbr. 1841. I Joseph Smiths Levnetsløb findes følgende Beskrivelse over den: „Døbefonten er anbragt i Midten af Underetagens Gulv under Templets Hovedhal, og er bygget af Tømmer samt er 16 Fod lang fra Øst til Vest, 12 Fod bred og 7 Fod høj fra Grunden; Basinet er 4 Fod dybt. Den er prydet med Billedskjærerarbejde i gammel Stil, og fra den nordre og søndre Side gaar en Trappe ned til Basinet. Fonten staar paa 12 Oxer, 4 paa hver Side og 2 ved hver Ende; deres Hoveder, Skuldre og Forben ses under Fonten; de ere udskaarne i Træ efter Model af den smukkeste 5 Aars Oxe, som kunde findes i Landet, og har en træffende Lighed med Modellen. Hornene ere dannede efter de mest fuldkomne Horn, som kunde tilvejebringes. Oxernes og Fontens Prydelser ere udskaarne af Ældste Elijah Fordham, der arbejdede paa det i otte Maaneder. Fonten er omgiven af en midlertidig Træbygning; Vandet faas fra en 30 Fod dyb Brønd i Templet. Denne Font blev bygget for deri at udføre Daab for de Døde, indtil Templet bliver fuldført; da vil en Font af mere varige Substantser afløse den."

Den 21de Novbr. blev Daab for de Døde for første Gang forrettet i Fonten, idet Præsident Brigham Young og Ældsterne Heber C. Kimball og John Taylor døbte omtrent 40 Personer for deres afdøde Slægtninge og Venner, medens Ældsterne Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith gave dem Haandspaalæggelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Betragtninger ved Aargangens Begyndelse.

Idet vi med indeværende Nummer begynde den tredivte Aargang af „Skandinaviens Stjerne", er det med behagelige Følelser, at vi skue tilbage paa det vigtige og betydningsfulde Arbejde, som har været udført her i disse nordiske Lande siden Aaret 1850. Den 14de Juni sidstleden var det nemlig 30 Aar siden Apostlen Erastus Snow, tilligemed Brødrene P. O. Hansen, John Forsgren og Geo. P. Dykes, ankom til Staden Kjøbenhavn med det sande Evangelium, hvis herlige Principer de under mindre gunstige Omstændigheder og Forhold begyndte at forkynde for Indbyggerne. Uagtet den største Del af Folket var bunden ved Fordommens og Traditionens Lænker, som Aarhundreders Mørke og Vankundighed havde gjort overordentlig stærke, og uagtet den Ide, at Herren ikke mere vilde sende nye Profeter til Verdens Oplysning, var meget fremherskende, optraadte dog Broder Snow og hans Medarbejdere med Tro og Frimodighed og begyndte at vidne for Folket med rolige og besindige Ord, at Herren atter havde talet fra Himmelen og sendt Engle til Jorden, ligesom i fordums Dage, samt aabenbaret den Herres Jesu Kristi Evangelium i dets oprindelige Renhed og Tydelighed og gjengivet det hellige Præstedømme, den løsende og bindende Magt, der gav Myndighed til at prædike dette Evangelium og administrere i alle dets Ordinancer. Dette var altsammen noget nyt for disse Landes Indbyggere; det var Noget, som kom aldeles uventet og stod i ligefrem Modstrid til de Flestes Ideer, Traditioner og Undervisning, hvorfor man ogsaa strax begyndte at opvække Forfølgelse og at raabe: Falske Profeter og Bedrageri etc.; man angav som Undskyldning herfor, at Jesus ved en vis Lejlighed havde advaret imod falske Profeter, og ved Siden heraf havde ogsaa Statsreligionen lært Folket, at dersom Nogen skulde komme frem og foregive at have modtaget nogen ny guddommelig Aabenbaring, maatte man ingenlunde fæste Tro eller Tillid til ham osv. Alt dette tjente til at forhærde Manges Hjærter imod Sandheden, da den først blev forkyndt, og de Fleste troede ubetinget, at Enhver, som maatte foregive at være kaldet af Herren ved Aabenbaring, var en falsk Profet; thi man kunde ikke saa let fatte, at der muligvis ogsaa kunde opstaa sande Profeter, ligesaa vel som falske. Imidlertid viste det sig snart, at der fandtes nogle Faa, som vovede at bryde Vantroens og Traditionens Lænker i Stykker og undersøge med Upartiskhed den ny Lære, som man kaldte den, hvilket for deres Vedkommende ledte til den Opdagelse, at Menneskebud, uinspirerede Mænds Fortolkninger, og ikke Bibelens Ord eller sand Religon, havde rodfæstet den Ide i Menneskenes Hjærter, at der aldrig mere skulde komme Profeter paa Jorden eller at Herren havde forandret sig i den Grad, at han ikke mere vilde tale til Mennesket. Ved alvorlig at søge den Gud, som giver gjærne og bebrejder ikke, bleve strax nogle Faa overbeviste om, at Joseph Smith, i Stedet for at være falsk Profet, som hans Fjender forsøgte at gjøre ham til, var en sand og bemyndiget Herrens

Tjener, ja en virkelig Herrens Profet, samt at Ældste Snow og hans Brødre, som vare komne til Danmark, ligeledes vare kaldede paa den rette Maade til at være Budbærere om Sandheden og havde Ret til at prædike og døbe, ligesom Herrens Tjenere fordum. Omtrent to Maaneder efter Brødrenes Ankomst til Kjøbenhavn, eller den 12te August 1850, blev den første Daabshandling i Danmark ved guddommelig Myndighed forrettet af Erastus Snow, idet han døbte 15 Personer i Øresunds friske og klare Vand. Hermed var Kirken grundlagt i gamle Norden; den 18de Septbr. s. A. blev den første Gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige oprettet i Kjøbenhavn, og efter nogle faa Aars Forløb vare Grene og Konferencer oprettede i næsten alle Dele af Skandinavien. Allerede har Evangeliets Fylde været prædiket i de fleste af Nordens Stæder og Landsbyer og omtrent 34,000 Individer ere ved Daab blevne indlemmede i Menigheden i disse Lande siden Aaret 1850. 52 større og mindre Emigrantselskaber, foruden en Del, som have taget afsted enkeltvis ved forskjellige Lejligheder, ere i samme Tidsrum rejste op til de Helliges Hjem mellem Vestens Klippebjærge, hvor de fleste af dem den Dag i Dag findes bosatte og nyde Herrens Fred og Velsignelser i en rig Fylde. For Tiden findes der i Skandinavien 44 Grene af Kirken med et samlet Medlemsantal af omtrent 5500 Sjæle, og hvad der glæder vort Hjærte ligesaa meget som det allerede udførte Arbejde, er, at Udsigterne for Værkets videre Udbredelse og Fremgang endnu ere ligesaa gode, som de maaske nogensinde have været, og det ser ud til, at Tusinder endnu ville slutte sig til Sandhedens Banner i denne Del af Herrens Vingaard. Det giver os ogsaa stor Tilfredshed, at der for Tiden findes gode og trofaste Ældster fra Zion i de forskjellige Dele af Missionen — Mænd, der ere villige til at gjøre alt det Gode, der ligger i deres Magt, for Guds Riges Fremme — Mænd, som i Forbindelse med deres Vidnesbyrd og Prædiken ville foregaa deres Tilhørere med et godt Exempel, og vi opmuntre de Hellige og alle Mennesker til at give Agt paa deres Ord, Raad og Undervisninger, thi de ere Mænd af Herren og har et Budskab at forkynde, som vil frelse og lykkeliggjøre alle Mennesker, som ville vise Lydighed dertil.

Det er altsaa under heldige og gunstige Omstændigheder og med de bedste Udsigter for en rig Høst i Fremtiden, at vi begynde den tredivte Aargang af „Skandinaviens Stjerne", og vi haabe, at ligesom den i Fortiden har udført en god Mission og har tjent til Glæde og Velsignelse for dens Læsere, at den ogsaa i Fremtiden maa skinne, endog med større Glans end tidligere, og være til Lys og Vejledning samt Trøst og Opmuntring for de Hellige i disse Lande, og tillige være et Middel i Herrens Haand til at meddele sand Kundskab om Saliggjørelsens Plan til de af dens Læsere, som endnu ikke kjende Sandheden. Vi ville ogsaa benytte Lejligheden til at paaminde det arbejdende Præstedømme og de Hellige i Almindelighed til at bruge deres Indflydelse for dens videre Udbredelse baade blandt de Hellige og Fremmede. For de sidstnævntes Vedkommende har det nemlig vist sig gjentagne Gange, at det trykte Ord har gjort den forønskede Virkning paa Mange, som mundtlig Samtale eller Vidnesbyrd ikke har kunnet gjøre nogen synderlig Gavn; der findes ikke saa sjælden Individer, som forhærde deres Hjærter, naar en Herrens Tjener bærer Vidnesbyrd om Sandheden og forklarer Beskaffenheden

af det himmelsendte Budskab, men det strevne Ord vil ofte under visse Omstændigheder tiltale det menneskelige Hjærte paa en egen Maade og efterlader almindelig et Præg, som ikke let lader sig tilintetgjøre.

Ankomst og Beskikkelse.

Følgende Missionærer fra Zion ankom til Kjøbenhavn den 14de Septbr., efter en hurtig og behagelig Rejse: Chas. Samuelson fra Santaquin, Rasmus Berntson fra Logan, Niels Henrikson fra Richfield, Morten Jakobson fra St. Charles, Lars Nielsen fra Fountain Green og Pauli E. B. Hammer fra Salt Lake City.

Vi byde disse vore Brødre et hjærteligt Velkommen og nedbede Herrens Velsignelse over deres Virksomhed i disse Lande.

Ældste Pauli E. B. Hammer beskikkes herved til at arbejde i Kjøbenhavns, Ældste Lars Nielsen i Aarhus, Ældsterne Morten Jakobson og Nils Henrikson i Skaane og Rasmus Berntson og Chas. Samuelson i Göteborgs Konference, under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)
(Fortsat fra forrige Aargangs Side 380.)

Nephis Hus i Zarahemla var beliggende ved en af de fornemste Gader, som førte til Stadens største Handelsplads. I hans Have, der laa i Nærheden af Hovedgaden, byggede han et Taarn, paa hvis Top han gik regelmæssig for at holde sine Bønner. Ved en vis Lejlighed, ikke længe efter hans Tilbagekomst fra det nordlige Land, blev han saa dybt bevæget paa Grund af Folkets Ugudelighed, at han i sin ivrige Paakaldelse og Bøn til Herren hævede sin Røst saa højt, at de Forbipasserende paa Gaden nedenfor lagde Mærke til ham. En lyttende Menneskemasse var snart forsamlet paa Stedet, og da Profeten var færdig med sin Bøn og blev opmærksom paa deres Nærværelse, begyndte han at prædike for dem. Hans Ord vare ikke blide eller beregnede paa at skulle kildre dem i deres Øren, men derimod irettesatte og bebrejdede han dem med megen Strænghed paa Grund af deres Synder, deres Mord, deres Horerier og deres hemmelige Vederstyggeligheder; han gjorde det imidlertid under Indflydelsen af Evangeliets Aand, idet han samtidig bønfaldt, opmuntrede og formanede dem til at gjøre Bod og Bedring. Han advarede dem ligeledes mod de skrækkelige, truende Straffedomme, der uundgaaelig vilde ramme dem, dersom de ikke omvendte sig. Hans Tale foraarsagede en Adskillelse blandt hans Tilhørere, idet Nogle skrege, at han skulde gribes og fængsles som En, der bar falsk Vidnesbyrd og haanede Loven, medens Andre paastode, at han talte Sandheden og var en Profet. For at overbevise deres af Synd formørkede Forstand, at han var i Besiddelse

af den profetiske Gave, bad han dem sende Bud til Dommersædet, hvor han forsikrede, at de vilde finde den øverste Dommer myrdet og liggende i sit eget Blod, ja endog mere, at Morderen var den Dræbtes egen Broder. Fem af Mængden skyndte sig til Dommersædet for at forvisse sig om Sandheden af hans Ord, og der fandt de ganske rigtigt Landets højeste Embedsmand i den Stilling, som Nephi havde sagt. Andre Borgere, som ikke kjendte Noget til Profetens Ord, kom imidlertid ind i Retssalen, og da de fandt de fem Mænd ved den Dræbtes Legeme, troede de strax, at de vare Snigmorderne, hvorfor de lod dem kaste i Fængsel. Nogle af de mest Forhærdede beskyldte senere Nephi for at være Medskyldig i Handlingen og sagde, at han havde lagt og gjennemført den hele Plan for paa denne Maade at faa Indflydelse over Folket og faa dem til at tro og annamme hans Lære. Som Følge af denne Beskyldning blev han bunden og kastet i Fængsel, men ved Hjælp af den Visdom, som Herren gav ham i stor Fylde, blev han i Stand til at slippe fri for dem ved deres Forsøg paa at tage hans Liv, og ved hans Hjælp blev den myrdede Dommers Broder bragt til Bekjendelse om sin Brøde, hvorfor Nephi atter blev sat paa fri Fod. Nogle af Borgerne erkjendte nu, at Nephi var en Profet; Andre erklærede, at han var en Gud, medens Mange til samme Tid bleve mere forhærdede og sank dybere i Synd. Saa heftig blev Striden, at de uenige Indbyggere forsamlede sig i store Skarer paa Gaden, hvor de kivedes og trættedes med hverandre om de sidste to Dages Begivenheder, og i deres Forstyrrelse forglemte de aldeles Nephi, hvem de forlod staaende alene paa Gaden. Med et sorgbetynget Hjærte begav han sig paa Vejen hjemad, men førend han naaede sit Hus, skete Herrens Røst til ham, til hans store Trøst og Opmuntring. Paa Grund af hans Nidkjærhed og Trofasthed i at forkynde Sandheden for Folket, velsignede Herren ham overordentlig og gjorde en Pagt ham, ligesom han tidligere havde gjort med andre af hans Tjenere, at hvad han bandt paa Jorden, skulde være bunden i Himmelen, og hvad han løste paa Jorden, skulde være løst i Himmelen, samt gav ham Magt over Elementerne til at velsigne og forbande, til at slaa Jorden med Hungersnød, Pest og Ødelæggelse, og Ingen skulde have Magt til at skade ham. Derpaa befalede Herren ham, at han skulde vende tilbage og atter opløfte sin Røst om Omvendelse i Nephiternes Stæder og Lande. Han var lydig og gik fra den ene Folkemængde til den anden, samt fra Stad til Stad og fra Land til Land, advarende Folket højt og længe, men hans Virksomhed var uden synderlige Frugter. Undertiden, medens han saaledes prædikede for sine Medmennesker, søgte de at mishandle og fængsle ham, men Herrens Aand bragte ham da strax ud af deres Midte for at lade ham virke paa andre Steder. Under saadanne Forhold hengik tre Aar; Krige og Uroligheder, Mord og Vold fyldte Landet. Tilsidst kunde Nephi ikke længere udholde at se paa Folkets sørgelige Tilstand eller bevidne, at de paa de grusomste Maader udryddede hinanden med Sværdet, hvorfor han bad til Herren, at en Hungersnød maatte hjemsøge Landet, hvilket han haabede vilde bringe Folket til Forstaaelse om deres skrækkelige Stilling og faa dem til at ydmyge og omvende sig. Den Almægtige hørte og besvarede hans Bøn, Himmelen blev som Kobber over det ganske Land, Regnen ophørte, Jorden tørredes og frembragte ikke længere sin Grøde, og Folket begyndte at dø af

Hunger. To Aar hengik (Aarene 19 og 18 f. K.), det tredie kom, men den forfriskende Regn blev endnu tilbageholdt. I Løbet af dette Aar ydmygede Folket sig imidlertid paa Grund af deres Lidelser og omvendte sig til Herren; de bestræbte sig saaledes for at bortrydde Ugudeligheden af deres Midte og tilintetgjorde Gadiantons Røverbander, samt oprettede Regjeringen paa en mere retfærdig Grundvold. Nephi, som med stor Opmærksomhed vaagede over Folkets Interesser, opdagede snart Forandringen i deres Følelser og Handlinger, hvorfor han atter lod sine Bønner opstige til Herren for dem; dette havde til Følge, at den velsignede Regn neddalede paa det af Tørken forbrændte Land og en rig Høst kronede endnu en Gang Landmandens Arbejder (Aar 16 f. K.) Det omvendte Folk betragtede nu Nephi i hans sande Lys, de ærede ham som en stor Profet, og i Løbet af nogle faa Aar lyttede de til hans Undervisninger, og saalænge de gjorde dette, gik Alting vel for dem; men deres nationale Liv var bleven alt for gjennemtrængt af Uretfærdighedens Surdejg til at deres Trofasthed til Gud og hans Sag skulde blive af nogen lang Varighed. I to, tre eller maaske en halv Snes Aar kunde de til sine Tider trives i Retskaffenhed, men saa vilde det Onde atter faa Overmagten, de Ugudelige vilde paany faa Regjeringens Tøjler i deres Hænder, de Gode vilde blive undertrykkede, og Krig og Blodsudgydelse med alle dets skrækkelige Følger vilde atter faa Overherredømmet. Dette gjentoges ofte i Nephiternes Historie, og saaledes gik det ogsaa efter de tre Aars Hunger. I to Aar var der Fred, men i det tredie (Aar 13 f. K.) begyndte der at blive megen Strid og Uenighed i Landet, og i det følgende Aar viste Gadiantons Røverbander sig paany og begyndte at udøve Mord og Plyndring blandt deres mere fredelige Landsmænd. Aar for Aar bleve de mere og mere ugudelige og modne for Ødelæggelse, uagtet Nephi med stor Flid i mange Aar søgte at standse Fordærvelsens overskyllende Bølge; til sine Tider kronedes hans utrættelige Virksomhed med delvis Held og han nød den Glæde at døbe nogle faa oprigtige Sjæle, men det overvejende Flertal af Folket forkastede Evangeliet; de havde ingen Kjærlighed for dets hellige Principer og vare ej skikkede for dets Velsignelser.

Kort før Kristi Fødsel overleverede Nephi Messingpladerne og andre Optegnelser til hans Søn Nephi og gav ham Formaninger angaaende dem, hvorefter han forlod Zarahemlas Land. Hvor han gik hen eller hvad han blev til er skjult for Menneskenes Kundskab. At han ikke vendte tilbage til Menneskenes Boliger, bevidnes af hans Søn omtrent ti Aar senere. (Aar 9 f. K.)

Mormons Bog siger kun meget lidt angaaende Nephis private Liv og Omstændigheder. Det er øjensynligt, at hans offentlige Virksomhed som en Retfærdigdigheds Prædiker optog næsten hele hans Tid. To af hans Sønner, Nephi og Timothy, omtales i den hellige Optegnelse; de bleve begge valgte af den korsfæstede Forløser til at være Medlemmer af de tolv Disciples Kvorum, som bleve udvalgte til Evangeliets Tjeneste iblandt Nephiterne. Hans hele Liv, Karakter og Exempel staar fremragende og følgeværdigt for den Tid og Slægt, i hvilken han levede; han var i Sandhed en Guds Ven, anerkjendt og velsignet af den Almægtige med lige saa store Privilegier, som nogensinde har været skjænket til Mennesker i Kjødet; ja, Herren gjorde særdeles Pagt med ham og gav ham Aabenbaringer daglig. Hans hele Historie

giver Bevis paa hans Tro, Taalmodighed, Mod, Retskaffenhed, Ydmyghed og Iver. Under sit lange Liv saae han megen Sorg, men tilsidst tog Herren ham til sig.

Lehi, en Søn af Helaman den Yngre.

Dersom vi skulde gjøre Forsøg paa at skildre Lehis Liv, vilde det ligefrem være nødvendigt at gjentage de vigtigste af de Begivenheder, som vi allerede have beskrevet i Forbindelse med hans ældre Broder Nephis Liv. Under deres Arbejder, Rejser, Administrationer osv. synes de næsten altid at have været tilsammen. Ligesom Profeten Samuel synes de fra deres Barndom af at have helliget deres Liv til Herren, og da de bleve ældre, vandrede de i Dyd og Retskaffenhed til hans Ære. Idet Historieskriveren omtaler Nephis ædle Karakter, tilføjer han: „Og se hans Broder Lehi var ikke det Mindste bagefter ham, med Hensyn til det, som henhører til Retfærdighed."

Hvad Tid Lehi er født, findes ikke berettet i Mormons Bog. Der siges kun, at i Aaret 44 f. K. havde Helaman to Sønner, nemlig Nephi og Lehi; men den Gang maa de allerede have været voxne, da de strax efter begyndte deres offentlige Virksomhed. Lehi ledsagede hans Broder under hans lange Virksomhed gjennem Nephiternes Lande; han var med ham i Fængslet blandt Lamaniterne paa den Tid, da Guds Kraft tilkjendegaves paa en saa mirakuløs Maade og da største Delen af Folket bleve omvendte til den sande Gud; han rejste ogsaa med Nephi til det nordlige Land og virkede der flere Aar. I Aaret 13 f. K. omtales atter de to Brødre og den Gang vare de fremdeles beskjæftigede i Evangeliets Tjeneste, virkende af alle Kræfter i Kraften af deres hellige Præstedømme for Menneskenes Sjæles Frelse. Efter denne Tid tabe vi Lehi af Syne, og hvor eller naar han døde eller Omstændighederne forbundne med hans Død omtales ikke.

(Forts.)

Blandinger.

Jordarbejdet paa Utahs Østbane (en smalsporet Jærnbane, som de Hellige ere ifærd med at bygge fra Kulminerne i Coalville til Salt Lake City) er omtrent færdigt til Park City og Nedlægning af Skinnerne vil snart blive paabegyndt. Hensigten med at bygge denne Bane, der vil blive omtrent 50 eng. Mile lang, naar den er er færdig, er at forsyne Salt Lake City med Kul paa billigere Vilkaar end tidligere; man har nemlig hidtil med stor Bekostning maattet forsende Kullene en lang Omvej over Union Pacific og Utah Central Banen. Union Pacifikbaneselskabet, hvis Interesser ikke synderlig fremmes ved dette ny Foretagende, har imidlertid paabegyndt Anlæggelsen af en Rival Bane.

Et prægtigt Monument til Ære for Martyreren Ældste Joseph Standing blev oprejst over hans Grav paa Salt Lake Citys Kirkegaard den 17de August.

Erastus Snow og Brigham Young af de tolv Apostles Kvorum, samt flere af Kirkens ledende Mænd, besøge i denne Tid de Helliges nye Settlementer i Colorada, New-Mexiko og Arizona. Den 21de og 22de August afholdtes en to Dages Forsamling i Castle Dale, Emery County, ved hvilken Lejlighed en ny Stav af

Zion blev tildels organiseret derstedsmed Broder C. G. Larsen, som Præsident. Broder Larsen præsiderede over den skandinaviske Mission for nogle faa Aar siden.

Jupiter. Man vil i disse Aftener have bemærket en Stjerne paa den østlige Himmel, der straaler med større Glans end nogen anden af Himmelens Stjerner. Det er Kæmpeplaneten Jupiter, en mørk Klode, der ligesom vor Jord omkredser Solen, og altsaa hører til vort Solsystems Planeter og er den største af de Kloder, der vandre om vor Sol. Jupiters Afstand fra Solen er omtrent 100 Mill. Mil; Jordens Afstand fra Solen er 20 Mill. Mil, og naar Jupiter altsaa, som nu, staar i samme Retning mod Solen som Jorden, er der altsaa fra os 80 Mill. Mil ud til den straalende Planet. Jupiter er 1400 Gange større en Jorden og omkredses af fire Maaner, hvoraf den nærmeste kun behøver to Dage til at tilbagelægge sit Kredsløb om Kloden, medens den fjerde ender dette i 17 Dage. Maanerne ere vel usynlige for det blotte Øje, men kunne i disse Aftener ses i en almindelig god Kikkert. At Jupiter i Aar ses saa klar og straalende, kommer af, at den er i Opposition til Solen, det vil sige, staar, set fra Jorden, lige over for Solen, og saaledes viser os sin fuldt belyste Side. (Søndagsposten.)

Amerika og Europa. De Forenede Stater i Amerika har nu, siger en Forfatter, Edvard Atkinson, i Forthneigtly Review, 50 Millioner Indvaanere. Uden at forøge Jordbruget er Landet i Stand til ikke blot at ernære det dobbelte Antal Mennesker, men til endog at sende dobbelt saa meget Brødstof, som det nu har tilovers, ud af Landet, og Ingen vil let kunne bedømme Nationens Fremtid, naar man henser til det uhyre meget, som endnu er at udrette. Texas alene er saa stort som Tyskland, England og Wales tilsammen, men har endnu kun 2 Mill. Indbyggere imod de nævnte Landes 65 Mill., og dog er det frugtbare Land i Texas lige saa udstrakt som Tyskland og Wales. Kansas, Nebraska og Jowa ere tilsammen større end Frankrig og har dertil endnu mere dyrkelig Jord end dette Land, men medens Frankrig har 37 Mill. Indbyggere, tæller de anførte Stater kun $2\frac{1}{2}$ Mill. Øst-Tennessee, Nord-Georgia og Vest-Karolina ere endnu tildels ubekjendte, skjøndt de ere rige paa alle Slags Mineralier og frugtbar Agerjord og deres Klima er saa sundt som noget. De alene ere saa store som Østerrig, men have knapt 2 Mill. Mennesker imod Østerrigs 38 Mill. De nordlige Dele af Georgia, Alabama og begge Karolinaerne indeholde store Skovstrækninger, som endnu kunne kjøbes for 50 Cents, mindre end 2 Kroner, pr. Akre (ca. $\frac{3}{4}$ Tønde Land), og som kun vente paa Indvandring for at give et uhyre Udbytte af Bomuld og Faareuld. Den varmere Del af disse samme Lande er saa stor som hele Italien; men medens dette har 24 Mill. Indbyggere, have hine kun 2 Mill. Den frugtbare Shenendal i Virginia, der er saa stor som Belgien, har endnu kun en halv Million Mennesker, medens Belgien tæller 5 Mill. Og hvilke Byrder hviler der saa paa den amerikanske Befolkning, skriver Forfatteren, i Sammenligning med Europas? I de sidste 14 Aar er Nationalgjælden bragt ned fra 3 Milliarder Dollars til 2 Milliarder, og Amerika har kun en Hær paa ca. 20,000 Mand, et Grænsepoliti, der næsten helt kan undværes, naar Indianerspørgsmaalene ere ordnede, medens i Europa de staaende Hære, Statsgjælden og Skattebyrderne stadig voxe.

Lev for Noget. Tusinder aande, leve og dø — de forlade Livets Virkeplads, og Intet høres mere om dem. Hvorfor ikke? De gjorde aldrig noget Godt i Verden; Ingen følte nogen Velsignelse af dem, Ingen kunde betegne dem som Frembringere af Nogens Lykke; ikke en Linie, de have skrevet, ikke et Ord, de have talt, kan erindres af Nogen, og saaledes døde de, saaledes blev deres Livslys udslukt og Ingen dvæler mere ved deres Minde end ved en Døgnflues. Vil Du leve og dø saaledes, Du udødelige Sjæl? Lev for Noget. Gjør Godt og rejs Dig ved din Virken et Monument, som Tidens Storme aldrig kunne nedbryde. Skriv dit Navn ved Kjærlighed, Mildhed og Barmhjærtighed i Tusinders Hjærter, med hvem Du kommer i Berørelse paa din Løbebane, og Du vil aldrig blive forglemt. Nej, dit Navn, dine Gjerninger ville være ligesaa synlige i deres Hjærter som Stjernerne paa den dunkle Nathimmel, thi gode Handlinger ville straale klarere paa Jorden end Himmelens Stjerner. (Dr. Chalmers.)

Poesi.

Mel.: Come, O thou Kings of kings.

Kom Hellige i Pagtens Baand
Stem op i Sang og Fryd,
Mens vi gaa fremad Haand i Haand
Og øver Tro og Dyd.
Vi prise vil vor Gud i Sang
Ham dyrke hele Dagen lang.

Vi Evangeliet har kjært
Og elske højt dets Bud.
Vi takke Gud, at vi har lært
Hans Ord, som sendes ud;
Lad os gaa frem i Hellighed
Og nyde Herrens sande Fred.

Et Lys er sendt her til vor Jord,
Som skinner for hver Mand;
Thi Sandheds rene, klare Ord
Ej Mørket skjule kan
For dem, som lydig er og tror
Samt bøjer sig for Herren stor.

Det bedre er at være from
Og søge Gud i Bøn,
Thi Verden snart kan vente Dom
Som vel fortjente Løn;
Men de Retfærdige skal bo
Med Frelseren i evig Ro.

Jakob Hansen.

Vore Emigranter, som afrejste fra Liverpool med Dampskibet „Nevada" den 4de September, ankom lykkelig og vel til New=York den 15de s. M. Kl. 3½ Eftermiddag.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.